

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **D. T. A.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2025, č. j. CPR-14510-9/ČJ-2025-930310-V233, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 9. 2025, č. j. 178 A 11/2025-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1]Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 21. 3. 2025, č. j. KRPU-215220-34/ČJ-2024-040026-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (a území dalších států), v délce 6 měsíců. Počátek této doby byl stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování v délce 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2]Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 6. 2025, č. j. CPR-14510-9/ČJ-2025-930310-V233, zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

[3]Proti uvedenému rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 2. 9. 2025, č. j. 178 A 11/2025-35, zamítl jako nedůvodnou.

[4]Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném k výzvě soudu namítl, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný a nezákonný. Krajský soud totiž nedostatečně přezkoumal činnost správních orgánů, které nezjistily všechny rozhodné okolnosti případu, a tedy nedošlo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Také nepřihlédl ke specifickým

okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele. Dále došlo k porušení § 149 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť si žalovaná v odvolacím řízení neobstarala potvrzení závazného stanoviska, ze kterého vycházelo prvostupňové rozhodnutí a proti kterému také směřovalo stěžovatelovo odvolání. Krajský soud pak stejně jako správní orgány nesprávně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny a nesprávně hodnotil okolnosti případu, když kladl důraz na skutečnosti hovořící v neprospěch stěžovatele a skutečnosti hovořící v jeho prospěch bagatelizoval.

[5]Žalovaná ponechala podání kasační stížnosti bez věcného vyjádření.

[6]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastoupen advokátem.

[7]Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[8]O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikurní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[9]Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že správní orgány postupovaly správně a rozhodnutí žalované označil za přezkoumatelné a zákonné. Byly splněny podmínky pro správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, kdy jeho pobytové oprávnění zaniklo a uplynula lhůta k vycestování uvedená ve výjezdním příkazu (7. 12. 2024). To, že stěžovatel pobýval v tuzemsku neoprávněně pouze po krátkou dobu, bylo ve správním rozhodnutí zohledněno stejně jako další okolnosti případu, včetně trestní minulosti stěžovatele a poměrů jeho rodiny. V návaznosti na to krajský soud neshledal správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu při spodní hranici sazby nepřiměřeným ani se

pokračování

nejednalo o vybočení z mezí správního uvážení či o jeho zneužití. Stejně tak neshledal rozhodnutí žalované nepřiměřeným ani z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele. Při tom poměřil veřejný zájem na vyhoštění stěžovatele s nejlepším zájmem jeho nezletilé dcery. Konečně krajský soud neshledal ani překážku, jež by bránila stěžovateli k vycestování do země původu.

[10] Stěžovatel konkrétně neuvedl, proč považuje svou kasační stížnost za přijatelnou. Jak vyplývá z výše zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39, je v zájmu stěžovatele, aby uvedl, v čem spatřuje přesah svých zájmů, nicméně pokud tak neučiní, neznamená to, že by Nejvyšší správní soud bez dalšího přikročil k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. I zde však platí, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 3 Afs 86/2020-34).

[11] Stěžovatel označil napadený rozsudek v první řadě za nepřezkoumatelný. Konkrétní argumentaci však k tomuto neuvedl. Kasační stížnost obsahuje pouze obecná tvrzení o nedostatečném soudním přezkumu a posouzení, přičemž je z ní patrný nesouhlas s právním názorem krajského soudu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí ale nesouhlas s jeho odůvodněním a závěry nezpůsobuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30). Přezkoumatelnost rozhodnutí není ani závislá na subjektivní představě účastníka o tom, jak podrobně by mělo být odůvodněno. Jedná se totiž o objektivní překážku, která soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). To však není případ napadeného rozsudku, který je z hlediska přezkoumatelnosti dostatečný, neboť je srozumitelný a opřený o dostatek důvodů.

[12] Dále stěžovatel namítl, že nedošlo ke zjištění skutkového stavu věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. I tuto kasační námitku však vznesl bez bližšího zdůvodnění. V kasační stížnosti pouze obecně tvrdil, že nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti, resp. že byly opomenuty specifické okolnosti případu, aniž by však uvedl konkrétně které. Nejvyšší správní soud k tomuto proto také pouze stručně uvádí, že napadený rozsudek vychází stejně jako rozhodnutí žalované z dostatečně zjištěného stavu věci a při jejím právním hodnocení nedošlo k opomenutí žádné podstatné okolnosti.

[13] Co se týká námítky, podle které si měla žalovaná opatřit potvrzení nebo změnu podmiňujícího závazného stanoviska Ministerstva vnitra, tak je pravdou, že stěžovatel napadl svým odvoláním ve správním řízení i toto stanovisko, avšak pouze formálně, neboť nenapadl jeho podstatu (obsah, jež má mít). Stěžovatel ve zmíněném odvolání konkrétně uvedl, že „[ú]častník řízení taktéž napadá závazné stanovisko MV ČR č. ZS58249 ze dne 21. 2. 2025, ze kterého vycházel správní orgán při vydání rozhodnutí. V závazném stanovisku se MV ČR nedostatečně vyjádřil ke skutečnosti, že účastník řízení zde již řadu let (žije), má zde celou rodinu.“ Podstatou závazného stanoviska však bylo určit, zda je u stěžovatele vycestování do země původu možné ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tzn. z hlediska bezpečnosti, a nikoli posoudit přiměřenost dopadů vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, k čemuž citovaná odvolací námitka směřovala. Žalovaná proto nepostupovala v rozporu s § 149 odst. 7 správního řádu, když si v reakci na tuto odvolací námitku nevyžádala potvrzení či změnu závazného stanoviska.

Nejvyšší správní soud tedy v tomto ohledu dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud (bod 45. napadeného rozsudku).

[14] V další části kasační argumentace stěžovatel namítá nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Neuvádí však žádný argument, který by již nebyl zohledněn a řádně vypořádán správními orgány či krajským soudem. Stěžovatel znovu připomíná, že žije v České republice od roku 2008, má zde rodinu včetně manželky a nezletilé dcery a jeho neoprávněné pobývání v tuzemsku bylo pouze krátkodobé, přičemž projevil součinnost se správními orgány. Tyto všechny skutečnosti však vzal krajský soud v potaz. Zároveň při rozhodování zohlednil i věk stěžovatele, jeho zdravotní stav, vědomost o neoprávněném pobytu a další skutečnosti včetně té, že se zde opakovaně dopouštěl trestné činnosti, přičemž kvůli spáchání zvláště závažného zločinu (nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy) strávil ve výkonu trestu odnětí svobody přes tři roky, než byl podmíněně propuštěn (8. 11. 2024), což ze své podstaty mělo dopad na jeho rodinný život. Nejvyšší správní soud po přezkumu napadeného rozsudku neshledal, že by krajský soud jakékoli skutečnosti nevhodně bagatelizoval či zveličoval. Naopak shledal, že jeho právní závěr je výsledkem logického myšlenkového pochodu a vychází z přesvědčivých argumentů obdobně jako předtím správní rozhodnutí. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku rovněž řádně vypořádal stěžovatelovu námitku, podle které je v obdobných případech cizinci standardně uložena pouze povinnost opustit území (bod 37.). Ani ohledně posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí o vyhoštění tudíž nemá Nejvyšší správní soud rozsudku krajského soudu co vytknout, a proto na něj v podrobnostech odkazuje, neboť úlohou kasačního soudu není opakovat již jednou správně vyřčené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 6 Afs 93/2018-49).

[15] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že napadený rozsudek je přezkoumatelný, vychází z náležitě zjištěného stavu věci a krajský soud věc posoudil zcela v souladu s právními předpisy, s ustálenou judikaturou správních soudů a nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že procesně úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[17] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že jelikož rozhodl o věci urychleně v souladu s § 56 odst. 3 s. ř. s., nerozhodoval o stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 20. listopadu 2025

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu